

Een nieuwe academie, of meer leerstoelen oprichten is geen middel om het aantal inschrijvers over geheel Nederland geringer te doen worden.

Is het vervolgens juist, te geloven aan een „export” van medici uit het teveel? Vrijwel alle landen ter wereld beschermen — terecht — hun artsenstand. Slechts bij uitzondering wordt aan een vreemde arts vergunning verleend in het buitenland praktijk uit te oefenen en dan nog steeds na het behalen van het aldaar geldige diploma.

West-Indië en Indonesië hebben nog vele dokters nodig, echter op zijn gunstigst enige honderden, voornamelijk in D.V.G.-verband. Dat verband vraagt een zeer bepaalde instelling van de arts. Bovendien is de opleiding daar weer ter hand genomen. De politieke situatie is nog onzeker, en dus is de vraag gerechtvaardigd, of de functies in deze gebieden plaatsen betekenen voor 10 of 20 jaar. Op een dergelijke tijd toch moet men als in de tropen blijvend arts, wel kunnen rekenen.

Tenslotte zij men er goed van doordrongen, dat een vergroting van het aantal studiosi de studietijd moet verlengen, daar de klinieken wel een nagenoeg constante bezetting hebben. Ook het collectieve gevoel zal de student gaan missen. Nog eerder dan vroeger zal hij een individu worden in een grote troep, fietsend, vechtend of lopend, dringend om een goede plaats voor het volgende lesuur.

Dit alles bedenke hij of zij, die het beroep van arts gaat kiezen. Wel is te verwachten, dat het later bereikte surplus, op zijn beurt, het aantal enthousiasten voor dit vak zal drukken, maar dan is het waarschijnlijk telaar. Un homme (femme) averti (e), en vaut deux! Men kan zich niet aan de gedachte onttrekken, dat „de medicijnen” sinds enige jaren het modevak bij uitstek is. Slechts realiteit dwong tot het schrijven van dit beknopte artikeltje. Allen, die de studie in de geneeskunst vastberaden tóch willen aanvangen — na alle kwade kansen bekeken te hebben — van harte sterkte en succes gewenst! Deze tijd is er een van harde strijd om het bestaan en alleen vastberadenheid kweekt in dit geval goede krachten voor de maatschappij. Zij zullen de grote tegenslagen wel te boven komen. Wie echter in de keuze ook maar weifelt, beginne er niet aan!

Tandjoengbalai, 22 September 1948

G. BEUMER,
Off. v. Gez. II

STOLLINGREMMENDE BEHANDELING VAN THROMBOSE

In haar bovengenoemd artikel (*N.T.v.G.*, 2 Oct. 1948) schrijft dr. KNOTTENBELT, dat het niet eenvoudig is de invloed van deze behandeling op de verschijnselen der thrombose te verklaren. Het is inderdaad verrassend te zien hoe snel pijnlijkheid, oedeem en koorts door deze behandeling verdwijnen. Dit wordt door vele schrijvers vermeld (BAUER, MURRAY, CRAFOORD enz.) Het lijkt mij in dit verband belangrijk te wijzen op de proeve van RABINOWITCH en PINES (*Surgery* 14, 669, 1943). Deze onderzoekers toonden aan, dat door de toediening van anticoagulantia niet alleen de progressie van het thrombotische proces gestuit wordt, maar dat het mogelijk is verse thrombi, die zich na beschadiging van de vaatwand in de vena jugularis van konijnen gevormd hadden, tot oplossing te brengen door de dieren 2 maal daags met heparine in te spuiten. Om te bereiken, dat de thrombi weer geheel verdwenen, bleek het noodzakelijk zeer vroeg met de heparinetherapie te beginnen.

Lent, 6 Oct. 1948

F. J. A. HUYGEN

NOG EEN GEVAL VAN LINGUA PILLOSA NIGRA

Het artikel van collega PLOEM (*N. T. v. G.*, 25 Sept. 1948) is voor mij reden een geval te beschrijven, dat ik ongeveer 6 weken geleden zag.

Het betrof hier een gehuwde 45-jarige vrouw, die veel rookt. Haar klachten waren: een dik gevoel van de tong, welke haar bij het proeven hinderde. Ook hier was de gehele tong tot aan de papillae circumvallatae zwart behaard.

Patiënte is een stevig gebouwde gezonde vrouw, met een normaal mond-slijmvlies. Als therapeuticum heb ik ook eerst borax-glycerini gebruikt, doch zonder succes. Een ander penseelvocht hielp al evenmin. Tenslotte ben ik overgegaan tot verwijdering van het haar met de scherpe lepel. Hierbij moest ik wegens kokhalsreflexen en kleine bloedingen in 3 zittingen het haarbeslag verwijderen,

Nadat de tong geheel afgekrabd was, had hij weer het normale aspect.

Bedoeling van deze regelen is te vermelden, dat de therapie van collega PLOEM stellig niet universeel is en zelfs dat *mechanische* verwijdering de enige oplossing is.

Amsterdam, 10 October 1948.

H. W. WELVAART

De discussie is thans gesloten.

REDACTIE

DE BEHANDELING VAN ANGINA AGRANULOCYTYCA

Naar aanleiding van de mededeling van dr. D. L. HULST (*N. T. v. G.* No. 41, 1948) het volgende:

Een week voor de opneming in het Gemeenteziekenhuis te Dordrecht (internist dr. BROEKMEYER) werd ik geroepen bij mevr. A., geboren 10 October 1889. Zij was ziek en koortsig en had keelklachten. De keel was rood, het slijmvlies was algemeen gezwollen. Er was geen beslag te zien. Ook later verscheen dit niet. Sulfapraeparaten hadden geen invloed op de koorts die hoog bleef. De toediening van diphtherieserum hielp evenmin (10.000 I.E. BURROUGHS WELLCOME). Toen rees het vermoeden van agranulocytose in verband met pyramidon-gebruik (3×300 mg per dag) voor een reumatische knie-aandoening. Bloedonderzoek: bezinkingssnelheid (WESTERGREN) 110 mm na 1 uur; leucocyten 1800; differentiële telling: 87 pCt. lymphocyten. Urine: alb. ++; suiker —; sediment 1 tot 2 leucocyten per gezichtsveld. De patiënte werd in het ziekenhuis opgenomen.

Bij het ontslag schreef dr. BROEKMEYER: mevr. A werd opgenomen met agranulocytose. Bij opneming 2000 leucocyten met 3 pCt. segmentkernige, hetgeen later nog daalde tot 2 pCt. Patiënte is uitsluitend behandeld met penicilline. Bij ontslag werden 8400 leucocyten geteld, waarvan 53 pCt. segmentkernige.

Zwijndrecht, 11 October 1948.

W. G. P. DE RAADT

BERICHTEN

BUITENLAND

WERELDBERICHTEN. — DE WERELDVERENIGING VAN ARTSEN. De World Medical Association heeft in September te Genève vergaderd. Dr. CHARLES HILL, secretaris van de British Medical Association, is tot voorzitter voor het jaar 1949—1950 benoemd. De volgende vergadering zal over een jaar te Londen worden gehouden. Men besloot tot de uitgave van een *W. M. A. Bulletin*, onder redactie van dr. MORRIS FISHBEIN, redacteur van de *Journal of the American Medical Association* (Chicago).

FINLAND. — DE ZIEKTE VAN REITER. De *Acta Medica Scandinavica* maken (als Supplementum CCXII tot Volumen CXXXI, 1948) een studie openbaar van 344 lijdens aan de ziekte van REITER, in de jaren 1943—1946 in Finland waargenomen. De meeste gevallen behoorden tot een FLEXNER-dysenterie-epidemie, die gedurende de oorlogsomstandigheden in 1944 op de Karelische Isthmus heerste. In 70 pCt. der gevallen was de trias (verschijnselen van gewrichten, ogen en urethra) volledig. 10 pCt. der zieken waren vrouwen, de jongste zieke was een knaapje van 2 jaar. De ziekte zou voor de eerste maal vermeld zijn door CAELIUS AURELIANUS in het begin der vijfde eeuw (Rheumatismus intestinalis cum ulcere). Vóór REITER (1916) beschreven reeds MARKWALD (1904) en SINGER